

DE HUWELIJKSREIS

Voor Boycie

Hoofdstuk 1

Het laatste wat ik verwachtte aan te treffen toen ik de hoek om liep van het prachtige witte houten zomerhuis, dat etherisch oplichtte in de ondergaande zon, was mijn kersverse echtgenoot – sinds zeven uur en vierentwintig minuten – Ryan Carbon, verstrengeld in de armen van een andere vrouw.

Ik had even willen ontkomen aan de luide muziek, wilde afkoelen van de plakkerige avond en wat frisse lucht krijgen. Bobby, Ryans getuige, die op de drukke dansvloer met mijn zus Ruby aan het dansen was, had gezien hoe hij wankelend de indrukwekkende zestiende-eeuwse Elizabethaanse landhuisgronden op liep. Ik had mijn echtgenoot nauwelijks gezien sinds onze openingsdans; er waren te veel mensen die in de rij stonden om ons te feliciteren, me vertelden hoe prachtig ik eruitzag in mijn trouwjurk en hoe blij ze voor ons waren. De middag was in zo'n razend tempo overgegaan in de avond dat mijn hoofd ervan was gaan tollen, maar niet zo erg als het nu tolde bij het beeld voor me.

Ik gluurde door de muur van mooie roze rozen die de latwerken beklommen en hun indiscretie gedeeltelijk verhulden, en deinsde terug toen ik herkende wie er met mijn man verstrengeld was. Ryans hand gleed over de olijfkleurige huid van Bobby's vrouw, kroop omhoog langs haar dij en onder haar zwarte jurk, terwijl zijn andere hand haar lange nek omvatte. Korte kreunen van genot ontsnapten tussen Liza's volle lippen en haar hoofd viel achterover, terwijl haar oogleden fladderden.

Ik verstijfde op het perfect onderhouden gazon, terwijl ik on-

gezien wilde blijven. De twee waren zich gelukkig onbewust van hun toeschouwer. Geluiden van onze bruiloftsreceptie schalden uit het huis, gasten dansten op 'Come On Eileen', stampend met hun voeten op de dansvloer, zonder enig idee dat de bruidegom zijn geloften al aan het breken was.

Een pijnlijke eruptie begon in mijn borst, een vulkaan die op het punt stond uit te barsten, en overspoelde me met een verdriet zo diep dat het me volledig opslokte. Mijn lippen openden om te spreken, maar er kwam niets uit. Ik had geen stem, geen woorden voor het tafereel dat zich voor me afspeelde.

Ryan nestelde zich in Liza's nek en ik hoorde het gerinkel van zijn riemgesp, gevolgd door een giechel. Braakneigingen dwongen zich een weg omhoog in mijn keel en ik kokhalsde, terwijl ik achteruitliep op het gras voordat ik mijn hakken uittrok en me omdraaide om te vluchten. Knipperend met mijn ogen strompelde ik terug naar het huis, terwijl ik probeerde het tafereel dat ik had gezien uit mijn ogen te verdrijven. Een paar uur geleden hadden we elkaar beloofd om van elkaar te houden en elkaar te koesteren, maar nadat de foto's waren genomen, had hij stevig aan de whisky gezeten. Terwijl de wervelwind van het begroeten van gasten voor de avondreceptie op gang kwam, met felicitaties en koetjes-en-kalfjespraatjes, had ik mijn echtgenoot vluchtig gezien terwijl hij door de kamer bewoog, met een glas in de hand. Hij was van het ene drankje op het andere overgegaan en ik wist dat hij misschien niet eens de weg naar onze huwelijksnachtsuite zou vinden later. Het maakte niet uit, het was onze trouwdag, een feest. Iedereen mocht zich laten gaan.

Toen het feest begon, had hij me over de dansvloer geslingerd voor onze openingsdans, met lallende beloften van een gelukkig leven samen op ons gekozen lied, 'Stay With Me' van Sam Smith. Het kwam uit het jaar dat we elkaar hadden ontmoet, 2014. Tien jaar samen, jeugdgeliefden die elkaar door dik en dun hadden gesteund, en hij had zojuist alles opgeblazen. Liza was mijn vriendin;

zij en Bobby waren onze vrienden en het verraad sneed in mijn hart als een mes door de boter.

‘Kelly, gaat het? Ben je een wandeling gaan maken?’ Mijn oudere zus Ruby verscheen in de deuropening van de feestzaal, de Tythe Barn, en haar blik gleed naar de satijnen hakken die ik in mijn hand hield. Haar opgewekte stem doorbrak mijn wanhoop, maar ik had maar een gedachte: ik kon haar niet naar buiten laten gaan.

‘Ja, ik wilde wat frisse lucht, maar nu moet ik naar het toilet.’ Ik blokkeerde de uitgang naar het terras. ‘Ik ga wel even naar onze suite.’ Ik glimlachte zwakjes, alsof alles in orde was, ondanks de tornado in mijn borst.

Ruby zag er prachtig uit in haar appelgroene bruidsmisjesjurk, een satijnen jurk die ze zelf had uitgekozen toen ik haar vertelde dat ze mocht dragen wat ze wilde. De tint was perfect voor onze bleke huid die nauwelijks bruin werd, hoelang we ook in de zon zaten. We hadden dezelfde kleine neus die een beetje omhoog stond aan het uiteinde en onze ogen waren allebei hazelnootkleurig, hoewel de mijne dichter bij elkaar stonden. Maar daar hielden de overeenkomsten op; zij was langer dan ik, breder, haar lange haar was blond geverfd, terwijl het mijne nog steeds zandbruin was en in golven tot op mijn schouders viel.

‘Heb je hulp nodig met je jurk?’ vroeg ze, terwijl ze zichzelf koelte toewuifde vanwege de hitte. Ze nam haar rol als ceremoniemeester uiterst serieus.

‘Nee, nee, ik red me wel. Ga lekker ontspannen, neem een drankje, pak iets van het buffet voordat ze het weghalen.’

‘Weet je zeker dat het goed met je gaat?’ Ruby vernauwde haar ogen, haar neus trok samen als de speurneus die ze was.

‘Ik ben moe, het is een lange dag geweest.’ Ik pakte haar hand in de mijne en slikte moeizaam. ‘Een lange, perfecte dag. Ik ben me er gewoon van bewust dat we morgenochtend om zes uur een vlucht moeten halen en Ryan zal zeker groen zien van ellende.’ Zijn naam bleef in mijn keel steken als een bittere pil.

‘Maak je geen zorgen, ik haal hem wel op,’ bood Ruby aan, terwijl ze zich al omdraaide naar het feest, met haar lange jurk zwierend achter haar aan.

Ik greep haar arm. ‘Nee, niet doen, Rubes, laat hem maar. Zijn moeder is hem al aan het halen,’ loog ik. ‘Is papa oké?’ vroeg ik, om het onderwerp te veranderen, ondanks het feit dat ik niets liever wilde dan wegrennen van de horrorsituatie achter me. Ik wilde hier niet staan als die twee uit het zomerhuis tevoorschijn kwamen.

‘Hij is oké, begint een beetje weg te zakken nu. Mam heeft de verzorgers gebeld om hem op te halen. Maar het ging een tijdje goed, toch? Hij heeft de ceremonie en de toespraken doorstaan.’

‘Ja,’ zei ik, terwijl ik Ruby’s ogen vochtig zag worden. Onze vader had multiple sclerose en was negen maanden geleden in een begeleidwonenfaciliteit geplaatst, iets waar we nog steeds aan moesten wennen.

‘Ga, neem een drankje voor mij. Ik moet echt naar het toilet en ik ga me misschien even omkleden.’ Ik volgde Ruby terug naar de feestzaal, pauzeerde om mijn hakken aan te trekken en glipte uit de uitgang, op weg naar de trap.

‘Liza gezien, Kel?’ Bobby wankelde voor me toen ik de grote trap bereikte, zijn ogen glazig.

Ik slikte de brok in mijn keel weg, niet in staat hem aan te kijken. Bobby was Liza’s echtgenoot en ook Ryans beste vriend en zakenpartner. Ze waren pas een jaar getrouwd, maar zijn wereld was in de afgelopen paar minuten ook ingestort, en hij wist het niet eens.

‘Nee, al een tijdje niet,’ bracht ik uit.

‘Ah, nou, ze moet hier ergens zijn,’ hij draaide zich om, maakte een volledige cirkel, zijn armen uitgestrekt, zijn zweetplekken zichtbaar en zorgwekkend wankel op zijn benen. ‘Je bent een prachtige bruid, Kel,’ voegde hij eraan toe, terwijl hij mijn hand pakte en kuste, een ondeugende grijns op zijn gezicht, zijn kuiltjes zichtbaar. Zijn krullende bos bruin haar viel in zijn ogen.

‘Dank je, Bob,’ antwoordde ik, terwijl de tranen in de hoeken

van mijn ogen prikten. Ik trok mijn hand uit zijn vochtige palm en ging de trap op, zo snel als ik kon in mijn zware, ivoorkleurige jurk.

Tegen de tijd dat ik de bruidssuite bereikte, was mijn keel dik van ellende en tastte ik naar de sleutel in het satijnen tasje dat aan mijn pols hing. De tranen kwamen al voordat ik de deur van de kamer kon sluiten. Ons enorme hemelbed met frisse witte lakens bedekt met rode rozenblaadjes maakte dat ik nog harder begon te snikken. Was het een eenmalige fout? Had Ryan zoveel gedronken dat hij een poging had gewaagd bij Liza, of hadden ze ons, mij en Bobby, al maanden voorgelogen?

Ik zat op de rand van het bed en legde mijn hoofd in mijn handen. Het leven zoals ik het kende stortte om me heen in. Ryan en ik hadden samen een huis in Crawley, een paar kilometer verderop, hij runde een bedrijf met Bobby, wat dacht hij in hemelsnaam?

Het was duidelijk dat hij helemaal niet dacht, in elk geval niet met zijn hersenen. Een deel van me wenste dat ik ze niet had betraapt en niet wist dat Ryans gelofte om 'trouw te blijven aan jou alleen' een leugen was geweest.

Mijn adem stokte terwijl de paniek in mijn borst opkwam, de plotselinge angstaanval gecombineerd met het onvermogen om te ademen. Hoe meer ik probeerde te kalmeren, hoe erger het werd, totdat het uiteindelijk zijn hoogtepunt bereikte. Ik ging liggen, uitgeput, terwijl ik gulzige teugen lucht naar binnen hapte en mijn hartslag langzaam weer normaal werd.

Klootzak, de leugenachtige, bedriegende klootzak. Hoe kon hij me dit aandoen? Wat gebeurde er met de heiligheid van het huwelijk, het geld dat we hadden uitgegeven aan onze perfecte dag en alle cadeaus die we hadden ontvangen? Terwijl ik overeind kwam, schopte ik mijn hakken uit en trok aan mijn jurk als een wild dier, waarbij ik de kanten mouwen afscheurde en het korset zo goed als ik kon losmaakte, om het zo snel mogelijk van me af te krijgen. Het was een leugen, alles wat de jurk symboliseerde was onzin.

Zo staand in de speciaal gekozen bruidslingerie, een slipje van

Franse zijde, strapless beha en korenbloemblauwe kousenband, staarde ik naar mezelf in de spiegel. Mascara was uitgesmeerd over mijn rode, vlekkerige gezicht en mijn elegante opgestoken kapsel was nu een verwarde puinhoop. Ik ging hem er niet mee laten wegkomen. Ik zou naar buiten moeten stormen, dat kreng haar haren uit haar hoofd trekken, zijn ogen uitkrabben en mijn glanzende gouden ring naar hem toe gooien, maar dat was niet wie ik was. Ik haatte confrontaties, ik moest nadenken en ruimte hebben om dat te doen, maar hoe zou ik aan mijn eigen bruiloftsreceptie kunnen ontsnappen? Het was niet alsof ik niet gemist zou worden.

Ik keek rond in de grote slaapkamer voor inspiratie, mijn blik viel op mijn roze koffer, ingepakt en klaar voor onze vlucht naar Kreta. De huwelijksreis waar ik van had gedroomd, maar nu had Ryan alles verpest.

Hoewel het niet hoefde?

Het was al tien voor tien, er was nog maar twee uur van de receptie over en we moesten om vier uur morgenochtend inchecken op luchthaven Gatwick. Een taxi zou ons om kwart voor vier ophalen bij Gravetye Manor, de plek die we hadden gekozen voor onze gecombineerde bruiloft en receptie, slechts zo'n acht kilometer van de luchthaven. De bruidssuite was inbegrepen in het pakket, hoewel we destijds graptten over hoe weinig slaap we waarschijnlijk zouden krijgen.

Ik had me nog meer op de huwelijksreis verheugd dan op de bruiloft. We hadden al jaren geen vakantie gehad en Ryan had een luxe hotel aan het strand geboekt voor tien dagen. Misschien was Kreta ver genoeg weg van Ryan om mijn hoofd helder te krijgen en uit te zoeken wat ik ging doen.

Ik veegde de uitgesmeerde mascara weg en haalde een borstel door mijn haar voordat ik de comfortabele outfit aantrok die ik had uitgekozen om in te vliegen en al had klaargelegd over de stoel voor morgenochtend. Alles wat ik verder nodig had, had ik al ingepakt, onwetend van wat me te wachten stond. Ryans rugzak stond naast

zijn koffer en ik rommelde erin, haalde onze paspoorten, geprinte tickets en euro's eruit. In een ogenblik van inspiratie stopte ik Ryans paspoort onder het matras van het bed, zo dicht mogelijk bij het midden als ik kon bereiken, en stopte de rest van de spullen in mijn tas. Ten slotte rolde ik de lagen witte satijn, gescheurd kant en tule op en verstopte mijn trouwjurk in de lege kledingkast.

Terwijl ik controleerde of ik alles had wat ik nodig had, draaide ik het nummer van het taxibedrijf.

'Hallo, ik heb al een ophaalafpraak geboekt voor drie uur vijf-enveertig morgenochtend voor Kelly Carbon, maar mijn plannen zijn gewijzigd. Hebt u nu een auto beschikbaar om me van Gravetye Manor naar Gatwick, North Terminal te brengen alstublieft?'

Hoofdstuk 2

Metro Cars vertelde me dat ze over vijftien minuten buiten zouden staan, en ik was aangenaam verrast dat er een auto beschikbaar was op een drukke zaterdagavond. Ik beet op mijn lip, terwijl ik probeerde te bedenken hoe ik ongezien het hotel uit kon komen. De bruid die met een koffer door de grote receptie liep, was allesbehalve onopvallend, en er zouden ongetwijfeld gasten buiten voor het landhuis staan, verstoppt in een poging een discrete plek te vinden om te roken.

Toen ik opnieuw door Ryans rugzak ging, haalde ik zijn favoriete Engeland-honkbalpet tevoorschijn en zette die op, hoewel mijn hoofdhuid begon te zweten in de hitte van midden juli. Ik stopte mijn eigenwijze haar onder de pet; het was geen sterke vermoeding, maar het was tenminste iets.

Ik streek het beddengoed glad waar ik had gelegen en controleerde of onze kamer er onaangeroerd uitzag. Daarna gooide ik mijn tas over mijn schouder en sleepte mijn koffer de gang in. Hopelijk zou Ryan zo dronken zijn als hij terugkwam, dat hij niet zou merken dat de koffer weg was, of zelfs dat ik weg was. Wetende hoe hij was, zou hij waarschijnlijk in bed ploffen en binnen enkele seconden bewusteloos zijn, of ik er nu was of niet. Tenzij hij de nacht doorbracht met Liza. Ik klemde mijn tanden op elkaar bij die gedachte. Hij had vanavond waarschijnlijk wel iets voltrokken, maar niet met zijn vrouw.

De trap die ik eerder had beklommen, was aan mijn rechterkant, maar die eindigde op de begane grond, direct buiten de Tythe Barn

waar de receptie plaatsvond. Het zou daar ongetwijfeld een drukte van belang zijn in de gangen, met mensen die naar het toilet gingen of hun jassen ophaalden en zich klaarmaakten om te vertrekken. Ik rolde mijn koffer over de tapijten gang in de tegenovergestelde richting en was blij toen ik een andere trap aan het einde vond. De koffer was moeilijk naar beneden te sjouwen – Ryan had ze allebei naar boven gedragen – maar ik deed het rustig aan. Toen ik eindelijk beneden was, moest ik wel een engeltje op mijn schouder hebben, want er was een nooduitgang.

Ik hoorde niemand boven het geluid van de disco uit, en de gang was leeg. Ik hoopte alleen maar dat er geen alarm op de deur zat.

‘Doe maar,’ mompelde ik tegen mezelf, terwijl ik de hendel indrukte. De deur sprong open zonder dat er een sirene afging om mijn aanwezigheid te verraden, en ik stapte de vochtige nachtelijke lucht in, aan de achterkant van het landhuis, een kleine parkeerplaats op. Terwijl ik wegbleef van de lichten, rolde ik mijn koffer langs de struiken aan de rand van de parkeerplaats richting de ingang vanaf de weg, en wenkte de taxi toen die arriveerde.

‘Kelly Carbon, naar luchthaven Gatwick?’

‘Ja, ik ben Kelly.’ Mijn getrouwde naam bleef in mijn keel steken; ik kon mezelf er niet toe brengen het opnieuw te zeggen. Het was al moeilijk genoeg geweest om het tegen de telefoniste te zeggen toen ik de taxi boekte. Te bedenken dat ik zo had uitgekeken naar het gebruiken van mijn nieuwe naam, mijn nieuwe handtekening.

Tranen vertroebelden mijn zicht en ik bleef staan terwijl mijn taxichauffeur uit de Skoda Estate sprong, de motor liet draaien, en mijn koffer in de kofferbak tilde. Ik scande de parkeerplaats op eventuele verdwaalde gasten, maar er waren nog een paar uur van de receptie over en gelukkig was iedereen binnen in volle feeststemming. De chauffeur opende mijn deur en ik dook naar binnen. Hij stapte weer in en maakte een U-bocht, maar ik ademde pas uit toen we op de snelweg richting het vliegveld reden.

‘Zakelijk of plezier?’ vroeg hij, met één hand aan het stuur en de